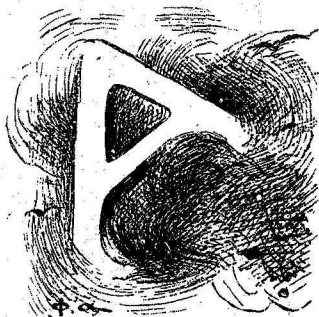




ΑΤΤΙΚΑΙ ΔΥΣΕΙΣ

ΚΗΦΗΣΙΑ



Σιβύλλη

NAMEΣA εἰς τὸ μεσημβρινὸν καῦμα τοῦ ἡλίου ἐπέρασε βιαστικά ἐπάνω εἰς τὸ στερέωμα, τὸ γαλανόν, ἓνα μικρὸ κατάσπρο σύννεφο. Ὁ ἄνεμος μὲ μίαν βίαν ὑπερήφανον τὸ παρέσυρε καὶ ὁ ἥλιος τὸ

ἐφυγάδευσε μὲ τὰ πυρακτωμένα βέλη του.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὴν ὥραν, κάτω ἀπὸ τὰ βαθύσκια δένδρα τῆς Κηφησιᾶς, δίπλα εἰς τοὺς κορμούς τοὺς γηραιούς καὶ ὑπὸ τὰ φυλλώματα τὰ φλύαρα εἶδα μία φλὸξ ἐπιμήκης νὰ στεφανώνη τὰ φαιόχρωμα βουνά. Ὁ χρυσὸς τοῦ ἡλίου εἶχε μεταβληθῇ εἰς αἷμα. Ἡ ἀλουργίς του εἶχεν ἀπλώσει τὰ κατακόκκινα κράσπεδά της ἐπάνω εἰς τὰς παρθένους κορυφὰς τῶν βουνῶν. Ὁ οὐρανὸς ἤρχισε νὰ γίνῃται κυανορόδιος πρὸς τὴν δύσιν, ὡχρόλευκος πρὸς ἀνατολὰς : Ἡ Δύσις ἐπύρεσσε, κρατούσα ἀκόμη τὸν μάγον μυστικιστὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ Ἀνατολὴ ἐξυλοτύπει. Ἐν πλαίσιον ἀπὸ εὐθυτενεῖς κορμούς καὶ γυρτοὺς κλάδους ἄφινε τοὺς ὀφθαλμούς μου νὰ φθάνουν ἕως τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος, τὰ γεμάτα μυστηριώδη γαλήνην.

Ὁ ἄνεμος ἐπερνοῦσε γύρω μου βιαστικός, ἀνυπόμονος. Εἰσέδεν εἰς τὰ πυκνὰ φύλλα, τὰ ἀνετάρασσε, καὶ ἐκεῖνα εἰς τὸ ἀγέρωχον, τὸ ἐπίμονον πέρασμά του ἄφιναν, εἰς τὸ πείσμα του, τρελλοὺς ψιθυρισμούς ἀγάπης. Ἡ φλυαρία τοῦ πρασίνου ἐκείνου κόσμου, συναγωνιζομένη πρὸς τὸ σιγῆλόν, ἀλλ' εὐγλωττον μεγαλεῖον τοῦ δύνοντος Θεοῦ, ἀπετέλει μίαν ἀντίθεσιν. Πέριξ τῆς ὁποίας ἐπερυγίχε ταλαντευομένη ἡ ψυχὴ. Ὑψούντο πρὸ ἐμοῦ δύο σύμβολα : Τὸ πράσινον—ἡ χαρὰ τῆς γήινης Ζωῆς· τὸ ἐρυθροῦν—ἡ μακαριότης τῆς Ἀθανασίας.

Εἰς τὸ ἡδονικὸν ἐκεῖνο ἐντρύφημα, τὴν εὐλαβὴ ἔκστασιν πρὸς τὴν Φύσιν—τὴν ἀναλλοίωτον καὶ φιλόστοργον Μητέρα—εἰς τὴν πάλην ἐκείνην τῶν ἀσειγῶν χρωμάτων παρήλασαν πρὸ ἐμοῦ φίλαι μορφαί. Καὶ ἐσκεπτόμην : Διὰ τί τάχα νὰ σφηνώσῃ εἰς τὸ μέτωπόν του μίαν σφαῖραν ὁ πλήρης σφρίγους νεανίας, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ περιφρονήσῃ τὴν σοφὴν ὠραιότητα τῆς θείας Δημιουργίας ; Ὅ,τι μάλιστα ἐζήτησεν εἰς τὰς τυφλὰς κοινωνικὰς προλήψεις καὶ εἰς τὸν ὑστερικὸν ἐκφυλισμὸν τῆς γυναικείας σαρκός, δὲν ἦτο τάχα δυνατόν νὰ τὸ εὕρῃ εἰς τὴν ἀπέραντον σκηνογραφίαν τῆς φύσεως, ἡ ὁποία ἀνοίγει εἰς τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τόσους θησαυροὺς καὶ ρίπτει εἰς τὸ κουρασμένον πνεῦμα σπινδάς λήθης;

Ἐκεῖνος ὁ καταρρέων ὁργανισμὸς τῆς κόρης, ὁ ἄναιμος, ἡ διάνοιά της ἡ προσηλωμένη εἰς τὰς ἀπογορευτικωτέρας ἀπόψεις ἀγρίας κοινωνικῆς βιοπάλης, ἡ ἐντὸς τεσσάρων τοίχων ἀσφυκτιῶσα, ἡ βλέπουσα διαρκῶς ἐμπρὸς τῆς πέπλους μαύρους, δὲν θὰ ἐσώζετο τάχα, ἂν προσηλοῦτο εἰς τὴν λατρίαν τοῦ Ἰδανικοῦ, δὲν θὰ μετεβάλλετο πρὸ τῶν βεβαρημένων ὀφθαλμῶν τῆς ἡ Δύσις εἰς μίαν κολλοσσιαίαν πύλιν ἐνδὸς κόσμου, ὅστις ὡς Ὅνειρον διαγράφεται, ἀλλ' ὑπόσχεται εὐδαιμονίαν ;

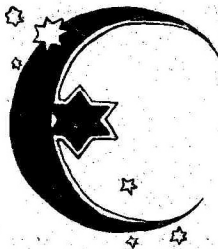
Εἰς τὰ δύο ἐρωτήματα ἀπήντησαν αἱ λιπόθυμοι ἀντανανκλάσεις τοῦ ἡλίου μὲ τὸ χρῶμα τῶν πεθαμένων ρόδων. Τὰ δένδρα ὠρθοῦντο ὡς φαντάσματα ὑπὸ τὰς σκιάς, αἱ ὁποῖαι ὀλονέν τὰ περιτριγυρίζαν. Καὶ ἐνῶ ἡ μελαγχολία ἐσφιγγε τὴν ψυχὴν, σύννεφα ἤρχοντο ἀπὸ Βορρᾶ, ὥσαν νὰ τὰ εἴλκυεν ὁ ἔρως τοῦ διφρηλάτου Βασιλέως, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀποκρυβῇ. Τὰ σύννεφα, πρόσκοποι καταιγίδος, ἡ ὁποία ὠργίωζεν ὀπισθεν τῆς Πάρνηθος, συνεσσωρεύοντο. Τὰ κάλλευσκα στήθη τοῦ Πεντελικοῦ ἔφρισον εἰς τὴν ἐπέλασιν τῶν αἰθερίων τριχάπτων.

Καὶ ἤωροῦντο, ὑπὲρ τὰ δένδρα, τὰ λευκὰ σύννεφα—ἀπόδημα τῆς γῆς τέχνα—τὰ ὁποῖα ὑψωθέντα βιάζονται νὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὴν μητέρα τῶν Γῆν καὶ ἀργοσταλάζουν εἰς δάκρυα. Καὶ ἡ Γῆ τὰ ροφᾷ ἀπλήστως, διὰ νὰ τὰ ἀποδώσῃ πάλιν εἰς ἀτμούς πρὸς τὸν Αἰθέρα.

Περνοῦν ἀδιάκοπα οἱ φθινοπωρινοὶ ἀγγελοι. Ἐγκαίσιον τὴν μελαγχολίαν ἐνὸς περασμένου με-
γαλείου· ἡ ψυχὴ μάτην νοσταλγεῖ τὸ φῶς. Οἱ ὀ-
φθαλμοί, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν πολύχρωμον δύνιν ὠνει-
ροπόλουν τὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ τὴν ἐλπίδα, τώρα
αἰσθάνονται δρόσον περὶ τῶν βλεφάρων, κλείονται
εἰς ἓνα μυστικὸν ὄρθρον καὶ περνοῦν — σκιαὶ ἀνά-
μεσα εἰς τὰς σκιάς — αἱ προσφιλεῖς μορφαί, αἱ ὀ-
ποῖαι συνηνώθησαν ἀρρήτως μετὰ τὴν ὑπαρξίν μας.
Ὅλα τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐνλυδώνισαν ἄλλοτε
τὴν ψυχὴν μας, συνωμοτοῦν καὶ αἱ ἀναμνήσεις —
σύννεφα τοῦ ψυχικοῦ κόσμου — περιίπτανται
γύρω ὡς νυκτερίδες, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς χνουδωτὰς
πτερυγὰς των φέρουν τὴν σποδὸν τοῦ Θανάτου.



ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ



ΝΑ ὁ ἥλιος δύνει ἐπυρπό-
λει τὸν ὀρίζοντα, συνοδεύ-
μενος ἀπὸ ἐπιτελεῖον λε-
πτοτάτων συννέφων, ἀνηρ-
χόμεν εἰς τὸν Λυκαβηττόν.
Ὁ ἐλικοειδὴς δρόμος εἰς
κάθε στροφὴν τοῦ μού ἀ-
πεκάλυπτε τὸ θεσπέσιον

πανόραμα τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἀμφιλόκη περιέβαλλε
τὴν πόλιν δι' ἀραχνώδους πέπλου ὥστε διὰ τὴν κατα-
στροφή ἀληθεστέραν τὴν παρομοίωσιν τῆς ὡς βα-
σιλίδος τοῦ Σαρωνικοῦ.

Μετὰ ἐν τέταρτον, ἤμην ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Εἶχα
πρὸ ἐμοῦ ὅλας τὰς Ἀθήνας συγκεντρωμένας εἰς
μὴν μόνην ἀκτῖνα βλέμματος. Ἀπὸ Βορρᾶ μέχρι
Μεσημβρίας, ἕως τὰ ἀκρότατα σημεῖα, εἰς ἃ ἡ δύ-
νατο νὰ φθάσῃ ὁ ὀρθαλμός, ἡπλοῦτο πανοραμα-
τικὴ ἡ πόλις μετὰ τὰς πυκνάς καὶ λευκὰς οἰκοδο-
μὰς τῆς καὶ μετὰ τοὺς δύο ἐκατέρωθεν πνεύμονας.
Τὸ φαλακρὸν Πεδίον τοῦ Ἀρεως ἄφ' ἐνὸς καὶ τὸν
καταφύτον κῆπον τῶν Ἀνακτόρων καὶ τοῦ Ζαπτείου
ἄφ' ἑτέρου. Πέραν ἔστιλθεν ἡδονικώτατα ὁ Σαρ-
ωνικός· εἰς τὸ βάθος διεγράφετο ἀμυδρότατα τὸ βου-
νὸν τῆς Αἰγίνης καὶ ἰχνυγραφεῖτο πρὸς δυσμὰς
τὸ ἀθάνατον στεγνὸν τῆς Σαλαμῖνος· ἀπέναντι ὠρ-
θοῦτο σιγηλὸς καὶ ὑπερήφανος ὁ ἱερὸς βράχος τῆς
Ἀκροπόλεως.

Ὅσοι δὲν ἀνῆλθον εἰς τὸν Λυκαβηττόν — πόσαι
χιλιάδες Ἀθηναῖοι δὲν εἶνε αὐτοί ! — εἶνε ἀδύνα-
τον ἐξ οἰασθήποτε περιγραφῆς νὰ φαντασθῶν τὴν
μεγαλοπρέπειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν κομψότητα τῆς
πόλεως. Στριφογυρίζοντες εἰς τὰς στενὰς ὁδοὺς τῆς,
χωρὶς νὰ βλέπωμεν ὀρίζοντα, ζῶμεν τὴν ζωὴν τοῦ
δυσμῶτος. Ἐδῶ ἐπάνω, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Λυ-
καβηττοῦ, αἱ Ἀθηναὶ λαμβάνουν τὴν ὥραιότεραν
ὄψιν, μεστὴν χάριτος καὶ θεαλήτρων. Καὶ αἰσθάν-
εται τις ἐδῶ ὑψηλὰ ἀπέριωτος μεγαλειότητα ἀγά-
πην πρὸς τὸ τόσῳ ἐξυμνηθὲν Ἄστυ, τὸ ὁποῖον
ἐν τούτοις εἴμεθα ἀνίκανοι νὰ ἐκτιμήσωμεν. Ἀγάπη
δὲ χωρὶς ἐκτίμησιν εἶνε τὸ μεγαλειότερον ψεῦδος.

Αἱ σκιαὶ τῆς νυκτὸς πίπτουν ὁλονὲν ἐλαφραί.

Οἱ φανοὶ βαθμηδὸν ἀνάπτονται, χωρὶς ὅμως νὰ
λύουν τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον περικαλύπτει τὴν
πόλιν. Ἐνας βόμβος συμμιγῆς ἀναβαίνει μέχρις
ἐμοῦ, ἄλλοτε ὡς μυκηθμός καὶ ἄλλοτε ὡς στε-
ναγμός, ἄλλοτε ὡς φλοῖσθος καὶ ἄλλοτε ὡς δο-
ξολογία. Εἶνε ἡ ἀναπνοὴ τῆς πόλεως, ἀναπνοὴ
Γίγαντος. Τί δὲν τελεῖται τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐκεῖ;
χαμηλά, ποῖα κίνησις καὶ ποῖα σκέψεις, ποῖα συμ-
φέροντα καὶ ποῖα ζάλη! Πόσοι τὴν στιγμὴν αὐτὴν
νὰ γεννῶνται καὶ πόσοι νὰ ἀποθνήσκουν πόσοι νὰ
δακρύζουν καὶ πόσοι νὰ γελοῦν πόσοι νὰ ἐγκλη-
ματοῦν καὶ πόσοι νὰ προσεύχωνται...

Ἐδῶ ἐπάνω ἡ μικρότης τοῦ ἀνθρώπου δὲν γί-
νεται αἰσθητή. Ὅσῳ πλησιάζει κανεὶς πρὸς τὸν
Οὐρανόν, τόσῳ ἀποβάλλει τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυνα-
μίαν. Αἱ ἐπιθυμίαι ὀλιγοστεύουν, ἡ κακία φυγα-
δεύεται, αἱ σκέψεις εὐρύνονται, τὰ αἰσθήματα ἡρε-
μοῦσι. Μόνον ἐδῶ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ δεηθῇ καὶ νὰ
εἶνε βέβαιος ὅτι δὲν βεβηλῶναι τὸ ἱερὸν τῆς ἐκ-
κλησίας δάπεδον.

Ἐρρέμβασα καθήμενος εἰς τὸ πλακόστρωτον διά-
ζωμα τοῦ κωδωνοστασίου. Ὁ γέρον νειωχόρος,
μουρμουρίζων ἀκατάληπτον τροπᾶριον, ἤλθεν ἐκεῖ
κοντὰ καὶ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα διὰ νὰ τοποθετήσῃ
τὸν φανὸν ἔμπροσθεν τοῦ κώδωνος. Τὸν φανόν, ὁ
ὁποῖος δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ φανῇ ὡς ἄστρον εἰς ὅσους
τὸν ἀτενίσουν ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἐσκεπτόμην διατὶ νὰ μένῃ ἀχρησιμοποίητος,
σχεδὸν ἔρημος, ὁ χαριτωμένος αὐτὸς βράχος, ὁ
φυσικὸς αὐτὸς πύργος, ὁ προστατεύων τὴν πόλιν
καὶ ἡγεμονεύων αὐτῆς. Ἐὰν ἄλλαι πόλεις Εὐρώ-
παικαὶ τὸν ἐνέκλειον εἰς τοὺς κόλπους των, πῶς
θὰ μετεμορφοῦτο ὁ λόφος αὐτός ! Ὁ προσφιλέστε-
ρος περίπατος θὰ ἐγίνετο, ἡ ἀναψυχὴ τῆς πόλεως·
θὰ ἡδύνατο εὐκολώτατα νὰ ἐπιτευχθῇ συγκοινωνία,
νὰ οἰκοδομηθῇ ξενοδοχεῖον, παιδιὰ νὰ ἐγκαταστα-
θοῦν πρὸς ψυχαγωγίαν, νὰ δεινδροφυτευθῇ, νὰ χα-
ραχθοῦν δρόμοι καὶ κλίμακες, νὰ ἐγερωθῶν κομψὰ
περίπτερα. Οἱ ἐπιχειρηματῖαι θὰ ἐκέρδιζον ἀσφα-
λῶς. Ἀλλὰ τίς οἶδε μετὰ πόσα ἔτη θὰ ἴδουν τὸ
θελητικὸν αὐτὸ ὄνειρον αἱ Ἀθηναίαι...

Τὸ βλέμμα μου, ἐνῶ ἐσκεπτόμην ὅλα αὐτὰ
μετὰ τινος μελαγχολίας, διότι τὰ ἐφантаζόμεν
μόνον, διηυθύνθη πέραν, πρὸς μίαν μεγάλην σκιάν.
Ἦτο τὸ νεκροταφεῖον. Καὶ ὁ νοῦς ἔδραμε μέχρι
δύο τάφων. Δύο νεκροὶ ἐφαντάσθησαν τὸ αὐτὸ ὄνει-
ρον καὶ ἀπέθαναν μετὰ τοὺς ὥραίους κυματισμούς
τῆς φαντασμαγορίας αὐτῆς. Ὁ Στέφανος Ξένος
καὶ ὁ Δημήτριος Βικέλας. Καὶ οἱ δύο συγγραφεῖς,
καὶ οἱ δύο θετικοὶ τὸ πνεῦμα.

Ὁ Ξένος μετὰ κάποιαν δόσιν ἐκκεντρικότητος ἐ-
φαντάσθη, ἐπὶ τὸ Ἀμερικανικώτερον, τὸν Λυκα-
βηττόν ὡς ἐκμεταλλεύσιμον διὰ σιδηροδρόμων ὀ-
δοντωτῶν, κρεμαστῶν κήπων κλπ. Ὁ δεύτερος
συνηρητικώτερος ἀπὸ χαρακτήρος, αἰσιόδοξος διὰ
πάν ὅ,τι ἦτο εὐκολώτερον κατορθωτόν, ἐνῶ ἡσθάν-
ετο προσεγγίζουσιν τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου,
ἔγραψε τὸ Κύκνειον χειρόγραφόν του, ἐκφράζων
τὴν ἰδέαν ὅπως ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἥτις ἔχει καθιε-

ρωθῇ εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἐφίππου ἐαρινοῦ Μεγαλο-
μάρτυρος, ἐγερθῇ Ἡρῶν τοῦ Ἀγῶνος. Εἰς ἓν
τοιούτον τεράστιον βάθρον αἰσθητικῶς ἀπαιτεῖται
μνημεῖον, συνυπαρχούσης μάλιστα καὶ τῆς Ἐκ-
κλησίας, μεγάλων διαστάσεων, αἵτινες θ' ἀπῆλθον
γενναίαν δαπάνην. Οἱ δὲ ἔρανοι ἀτυχῶς ὁμοιάζουν
πρὸ ἡμῶν τὰ μεταφυτευθέντα δένδρα, τὰ ὅποια
γρήγορα ἀποφυλλίζονται.

Ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον καὶ ἡ ἐπιθανά-
τιος εὐχὴ τοῦ Βικέλα δύναται ἀλλοίως νὰ ἐπιτευ-
χθῇ. Ἀρκεῖ νὰ εὐρεθῶν ἄνθρωποι, ὧσάν τὸν Βικέ-
λαν. Ποιεῖται καὶ πρακτικοὶ ἐν ταύτῳ. Ἡ πραγ-
ματοποιήσις τῆς σκέψεως ταύτης, ἡ ὅποια εἶνε
κοινὸς πόθος τῶν Ἀθηναίων, θὰ ἐνίσχυε σημαν-
τικῶς τὴν νεοελληνικὴν καλλιτεχνίαν. Οἱ γλύπτται,
οἱ ἐν τῇ ἀργίᾳ μαραινόμενοι, ἐπὶ τοῦ ὕψους ἐκείνου
θὰ ἐνεπνέοντο καλλιτεχνήματα, τὰ ὅποια ἴσως δὲν
θὰ ὠχρίων ἀντικρύζοντα εἰς τὸ φίλημα τῶν πρῶ-
των ἀκτίνων τοῦ γηραιοῦ Παρθενῶνος τὰς μετώπας.

Εἶχε νυκτώσει πλέον. Ὁ νεωκόρος ἀδμονῶν
μὲ ἐπλησίασε. Τὸν ἐπρόλαβαν. Ἦτο καιρὸς πλέον
νὰ διακόψω τοὺς ρεμβασμούς μου καὶ ν' ἀποχωρι-
σθῶ τῆς Οὐυμασίας ἐκείνης σκοπιᾶς, ἀφ' ἧς αἱ Ἀ-
θηναὶ ἐφαίνοντο μᾶλλον ὥς ζωγραφία, μὲ τὰ ἀπει-
ράριθμα φῶτα, ποῦ ἐτρεμόσδυναν ὥς χαμμύοντες
ὀφθαλμοὶ ἐν τῇ νυκτερινῇ σιγῇ.

ΔΙΚ.



★ ΠΑΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ ★

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ

Ἀκουσε τ' ἀπόκοσμο, τὸ παλὸν βιολί
μέσα στὴ νυκτερινὴ σιγαλίᾳ τοῦ Ἀπρίλη·
στὸ παλὸν κουφάρι του μιὰ ψυχὴ λαλεῖ
μὲ τ' ἀχνὰ κι' ἀπάρθενα τῆς ἀγάπης χεῖλη.

Καὶ τ' ἀηδόνι τ' ἄγρυπνο καὶ τὸ ζήλευτὸ
ζήλεψε κ' ἐσώπασε κ' ἔσκυψε κ' ἐστάθη
γιὰ νὰ δῇ περήφανο τί πουλὶ εἶν' αὐτὸ
ποῦ τὰ λέει γλυκύτερα τῆς καρδιάς τὰ πάθη.

Ὡς κι' ὁ γκιώνης, τ' ἄχαρο, τὸ δειλὸ πουλί,
μὲ λαχτάρ' ἀπόκουφῃ τὴ φτερό τινάζει
καὶ σωπαίνει ἀκούοντας τὸ παλὸν βιολί
γιὰ νὰ μάθῃ ὁ δύστηνος πῶς ν' ἀναστενάξῃ.

Τί κι' ἂν τρώῃ τὸ ξύλο του τὸ σαράκι ; Τί
κι' ἂν περνῶν ἀγύριστοι χρόνοι κι' ἄλλοι χρόνοι ;
Πεῖδ' γλυκειὰ καὶ πεῖδ' ὠμορφῇ καὶ πεῖδ' δυνατῇ
ἡ φωνὴ του γίνεται, ὅσο αὐτὸ παληώνει.

Εἴμ' ἐγὼ τ' ἀπόκοσμο, τὸ παλὸν βιολί
μέσα στὴ νυκτερινὴ σιγαλίᾳ τ' Ἀπρίλη·
στὸ παλὸν κουφάρι μου μιὰ ψυχὴ λαλεῖ
μὲ τῆς πρώτης νεότητος μου τὰ δροσὰ χεῖλη.

Τί κι' ἂν τρώῃ τὰ σπλάγγνα μου τὸ σαράκι ; τί
κι' ἂν βαδίζω ἀγύριστα χρόνους μὲ τὸ χρόνο ;
Πεῖδ' γλυκειὰ καὶ πεῖδ' ὠμορφῇ καὶ πεῖδ' δυνατῇ
γίνεται ἡ ἀγάπη μου, ὅσῃ ἐγὼ παληώνω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ

